

nebylo, spatřovati zásah do jeho subjektivního práva, i když úřad straně nesdělil, jakými úvahami při svém rozhodování se dal vésti a bylo proto zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 1659.

Váleční poškození: Invalidní důchod podle zákona ze dne 20. února 1920 č. 142 sb. z. a n. lze požadovati nejdříve od 1. května 1920, — K podmínkám nároku na tento důchod.

(Nález ze dne 15. listopadu 1922 č. 16.788.)

Věc: Otto Ž. v Z. proti ministerstvu sociální péče v Praze o invalidní důchod.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím odepřen byl st-li nárok na důchod invalidní ve smyslu zákona z 20. února 1920 č. 142 sb. z. a n. z důvodu, že příjem jeho v r. 1919, který byl vzat za základ pro předepsání daně z příjmu na r. 1920, činil 23.618 Kč, a je tedy větší nežli součet příjmové hranice, jež dle §§ 2 a 3 cit. zákona činí 5.200 Kč, a důchodu, jenž by st-li jako 25% invalidovi dle § 8 zák. příslušel částkou 540 Kč.

Stížnost podaná do tohoto rozhodnutí namítá jedině, že jde o invalidní důchod za r. 1919 a že proto rozhodné jsou pro posouzení oprávněnosti nároku příjmy st-lovy docílené v r. 1918, nikoli v r. 1919, roku 1918 že pak činil čistý výtěžek jeho obchodu toliko 5.067 Kč 43 h a nedosahoval příjmové hranice 5.200 Kč stanovené v § 2 zákona.

Nss neshledal stížnost důvodnou.

Zákon z 20. února 1920 č. 142 sb. z. a n., jímž válečným poškozen-cům poskytnut nárok na požitky ze státní pokladny, nabyl dle svého § 45 účinnosti dnem 1. května 1920. Podle § 30 důchody, na něž nárok je dán již v době, kdy zákon nabude účinnosti, přísluší od tohoto dne. Může tedy invalida požadovati důchod nejdříve od 1. května 1920 a nikoli za dobu dřívější. Pokud tedy stížnost domáhá se přiznání důchodu dle cit. zákona také za r. 1919, je již z tohoto důvodu neoprávněna.

Podle § 2 cit. zákona přísluší válečnému poškození nárok na požitky tímto zákonem normované jenom tehdy, jestliže »roční příjem« jeho nepřesahuje hranici tam uvedenou. Podle vládn. nařízení ze 4. května 1920 č. 346 sb. z. a n., čl. I. k § 2, dlužno »příjem« rozuměti příjem, tvořící základ pro ukládání daně z příjmu, při čemž rozhodujícím jest příjem docílený v kalendářním roce předcházejícím rok, v němž se jedná o přiznání důchodu dle § 30 zákona. Ježto v daném případě jednalo se o přiznání důchodu — jak dovoďeno shora — za dobu nejdříve od 1. května 1920, byl dle toho rozhodným příjem docílený v r. 1919 a tvořící základ pro vyměření daně z příjmu na r. 1920. Příjem ten zjištěn byl ve smyslu § 2 cit. vládn. nař. dotazem u příslušné berní správy částkou 23.618 Kč. Proti tomuto zjištění strana ve stížnosti ničeho nenamítá. Ježto však tento příjem nesporně přesahuje příjmovou hranici stanovenou v § 2 zákona, nemůže st-li na důchod invalidní činiti nárok.

Je proto stížnost jeho bezdůvodná.